

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВѢТНО ИКОНОМ. Д-ВО „ВАРН. КОРЕНЯКЪ“

Годишенъ абонаментъ 25 лева.

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, ул. „6 й Септември“ № 29.

Обявления се приематъ
по споразумение

НА РАБОТА!

Безспорно е, че силата и трайността на Варн. Културно Просвѣтно Д-во „Варненски Коренякъ“ се обуславя напълно отъ жизнеспособността, преданността, вѣрността, искреността и готовността на отдѣлнитѣ членове да работятъ за осъществяване на поставенитѣ отъ него уставни задачи и цели.

Безъ тѣзи задължителни и съществени качества на членоветѣ не може нищо да се очаква отъ д-вото, защото то ще бѣде една мъртва фикция. Следователно, трайниятъ животъ на това д-во зависи отъ самитѣ членове, които го съставляватъ и да съзнаватъ въ себе си, че безъ усилия и ревностна работа, безъ вѣра въ нейното бѣдаще, безъ единодушие, безъ сплотеностъ, не могатъ да осъществятъ целитѣ, за които д-вото е създадено.

Бездействието, своеволието, скрити, задни мишления сж най-големии врагове не само за тѣхъ, но и за д-вото, защото последното е съградено върху тѣхъ, не ще бѣде обезпечено съ траенъ животъ, като бждатъ разклатени неминуемо устоитѣ на д-вото, като остане само единъ споменъ за неговото съществуване.

Организиранитѣ членове трѣбва да работятъ съ ревностъ, съ усърдие, съ енергия, безъ користъ и съ живо слово между

всички граждани, които стоятъ вѣнъ отъ д-вото, да имъ вдѣхнатъ пламенно убеждение и свята вѣра въ правотата на дружественото дѣло. Естествено, всѣкидневнитѣ грижи на организирани членове на д-вото не трѣбва да обезсилатъ това усърдие, тази ревностъ къмъ разпространение целитѣ на д-вото и свободното си време да прекарватъ въ организационна дейностъ, като развиятъ максимумъ енергия за дѣлото. При наличността, следователно, на жизнеспособни и дейни членове на д-вото, последното ще може да работи успѣшно и смѣло за благото на града ни, за обезпечение поминъка на нуждающитѣ, съвмѣстно съ надлежнитѣ фактори.

Изхождайки отъ тия предпоставки, ние имаме пълна вѣра и надежда, че д-вото, опирайки се на положителнитѣ качества, за които споменахме по-горе, на своитѣ организирани членове, ще може да достигне поставенитѣ си цели въ културна, просвѣтна и стопанска дейностъ, за процѣтяване на града, следъ отнемане на „златната житница“, за изпълнение на тия възвишени и благородни цели, стремящи къмъ културно и стопански подъемъ.

Отправляме зовъ пакъ къмъ организирани членове на д-вото: на работа за града и за родината!

Грижи за беднитѣ

Настъжни листопадъ и отминава! Зелениѣ листа жълтѣятъ и се ронятъ отъ дърветата. Тъжовна есенъ! Тя ще отмине и ще настъпи зимата! Съ своя студъ, съ своитѣ вихрени струи, които ще пронизватъ хилавитѣ хижи на нищетата. Зимата е ужасъ на нищия, на бѣдния! Студъ, гладъ, страдание! Лѣтото бѣше жарко, знойно, и отъ това се заключаваше, че предстоящата зима ще бѣде сурова, по-тежка отъ миналата, бедствието ще бѣде по-големо отъ предишнитѣ години, защото скъпоплатата отъ денъ на денъ се увеличава, особено на хранителнитѣ произведения отъ първа необходимостъ, поради сушата или поради, лакомата и необуздана спекула.

Бедниятъ, нищиятъ съ ужасъ, съ страхъ влива взори на възходящата зима и мисли каква грозна сѣдба ще сполѣти него и семейството му при липса на материални сръдства, при липса на работа. Е добре, ще ли обществото, което вещественно е добре поставено, ще ли благотвори телнитѣ д-ства, да стоятъ безразлични, хладнокрѣвни при мисълта, че тежката зима крачи бавно, и ще завари необезпеченъ съ веществени

сръдства безработния беднякъ? . . . О, не, ний недопускаме, че подобно безсърдечие да е обхванало туй общество! Последното пакъ ще прояви чувството на човѣколюбие, чувството на милосърдие, както до сега, и ще се погрижи още отъ сега да организира благотворителността, за подпомагане на нуждающитѣ се било съ храна, било съ дърва, било съ скромно облѣкло. Не само общественитѣ учреждения, благотворителнитѣ д-ства, но и частнитѣ лица, разполагающи съ известни вещества сръдства да се постараятъ по възможностъ да облекчатъ бедственния животъ на своя беденъ съгражданинъ, а съ това скромно подпомагане ще бждатъ по-близки съ своя съгражданинъ. Това подпомагане е несъмненъ признакъ на благородство, на култура и на християнска добродетель.

Ето защо, ний отправяме зовъ къмъ всички да се готвятъ за предстоящата тежка зима да подпомагатъ беднитѣ било съ храна, било съ облѣкло и съ други вещи отъ първа необходимостъ.

Помогнете на беднитѣ!

Л. Демировъ.

За тебе тѣ умрѣха...

— Българийо, за тебе тѣ умрѣха,
Една бѣ ти достойна зарад' тѣхъ!
И твойто име само кат' мѣлвѣха,
Умирахъ безъ страхъ!

Нашитѣ граници сж начертани съ крѣвъ и мечъ, изградени съ коститѣ на много хиляди герои. И въ тѣзи крѣвави борби цѣлъ свѣтъ знае, че за чуждо не ламтѣхме, а искахме своето да вземемъ и запазимъ. И доказа се, че българинътъ знае да брани земята си. Нерадостна и жестока сѣдба се помъчи да заличи нашитѣ дири въ историята. Сѣдба! Но могатъ ли да се забравятъ заветитѣ, за които загинаха 200,000 души свидни български чада? — Никога! И за това на ВЕЛИКАТА ЗАДУШНИЦА цѣлъ народъ отдаде свещена почитъ на паметта на падналитѣ герои. Мисълта се носѣше къмъ безкрѣстнитѣ гробове по Балканитѣ! Нашата вѣчна тѣга се изразява съ една дума — БЪЛГАРИЯ, съ единъ образъ — тоя на РОДИНАТА.

Тя — България, е изправена предъ дверитѣ на бѣдащето въ сиянието на близката зора. Съ едноминутно мълчание повсемѣстно бѣ изразена почитъ къмъ светцитѣ герои и твърдата вѣра въ утрешния денъ. Богътъ на правдата, българскиятъ Богъ е живъ. Нека бѣде вѣчна неговата слава!

Лжчезаръ.

Ж. Ив. Жековъ.

„Еврейски мелодии“

(Продължение отъ брой 19).

Английскиятъ поетъ Байронъ реди:

Дивата сърна
(The wild gazelle)

Сърната на светъ Иудей
Ощъ скача тамъ отъ рѣтъ на рѣтъ,
Утохва жадъ отъ всѣкъ ручей,
Що блика по свещени кѣтъ
И съ лека стѣпка, свѣтълъ взоръ
Не знай предѣлъ по тозъ просторъ.

Такъвъ бързъ ходъ, по-свѣтълъ зракъ
Видѣ тамъ Иудей — Ливанъ,
По онзи кѣтъ, потъналъ въ мракъ,
Красиви щерки съ строенъ станъ.
Ливански Кедръ тамъ още шуми,
А пѣсенъта имъ не звучи.

О, Кедръ си по-щастливъ ти самъ
Отъ прѣснати израилски родъ;
Дълбокъ, катъ хванешъ коренъ тамъ,
Шумишъ ти самъ подъ небни сводъ.
Не можъ напустна този кѣтъ,
Чужбината за тебъ е смъртъ!

Но ний се скитаме съ бледъ лобъ
По чуждитѣ страни да мремъ;
Тамъ, где бацитѣ ни сж гробъ
Нашли, тамъ ний не ще се спремъ:
Разрушенъ ѣ храмътъ на Сионъ,
Срутенъ е на Салема тронъ!

Край вавилонскитѣ рѣки
(By the rivers of Babylon)

Край вавилонскитѣ рѣки
Седѣхме, ронихме сълзи,
И днитѣ спомнѣхме съ тѣги,
Кога врагътъ ни порази
Салемъ, по чуждитѣ страни
Разгони нашитѣ моми.

Седяхме тънали въ тъга,
Подъ насъ водитъ въ свобода
Течаха, милваха бръга.
Да пяхме, искаше врага,
Да свиримъ . . . О, той никога
Не ще да чуе пѣсента!

И арфата ти виси тамъ
На ивата — свободенъ звѣнъ!
Свещенъ заветъ остави намъ
Салемъ, га бѣ ти цѣлъ въ огънъ:
„Врагътъ ни нека пѣе самъ,
И не ще слейте нейни звѣнъ!“

Край.

СПЕСТОВНОСТЯТА

Денътъ на спестовността се празнува въ цѣлиятъ свѣтъ, както и въ насъ.

Спестовността е добродетель и като всѣка добродетель упражнява върху душата на човѣка благотворно влияние. Тя облагородява духътъ, създава характеръ, което е най-ценно въ обществото, защото характерниятъ човѣкъ се уважава по своята честностъ, правдолюбие, твърда воля. Тя не се спуска въ необуздани, неумѣрени удоволствия, а спестява за свое щастие и онова на обществото.

Никой не може да отрече, че нашиятъ народъ е спестовенъ, трудолюбивъ. Тѣзи качества ясно се доказватъ отъ спестивитѣ капитали, било въ пощенската спестовна каса, било въ кооперативнитѣ банки и др.

Тази добродетель трѣбва да се засили, да се развие, като дадемъ съответно възпитание на децата, които да прегърнатъ тази добродетель, да загнѣздатъ въ душитѣ си още отъ детинство това чувство на пестливостъ, и като порастнатъ, ще се чувствуватъ щастливи, че сж изградили основата на своето благосъстояние, и че трѣбва да вървятъ по този пътъ за своя напредѣкъ въ живота. Нека всички, които се считаме за граждани на този нашъ изнемогашъ градъ, които копнѣятъ да бждатъ независими и щастливи, ще прегърнатъ тази добродетель — спестовността, не само за своя благодеяние, но и за благодеяние на града и на Родината.

Обикнете спестовността!

Г. Поповъ.

СКЖПОТИЯТА

Всѣки чувствава, че скжпотията постепенно, отъ день следъ день, въ града ни се засилва. Споръ не може да има по този скърбенъ и възмутителенъ фактъ. Доказателство за това не се нуждае. Скжпотията е очевидна, ясна. Кждето и човѣкъ да посегне да купи нѣщо, въ сравнение съ миналитѣ цени, намира го скжпо.

Гражданинътъ отива да купува нѣкоя произведения отъ първа необходимостъ, отъ мѣстенъ произходъ продавачътъ иска почти двойна цена, ако не двойна, то увеличена съ нѣколко лева отъ предишната цена.

Това увеличение на цената отразява се въ стойността на други предмети.

Есента настѣпи и отминава. На прага ни е суровиятъ ликъ на зимата, а всѣко семейство трѣбва да вземе мѣрки да се запаси съ зимовище и топливо. Има ли всички необходимии продукти въ нашия пазаръ? Нѣмаме, и да имаме твърде скжпо. Да не се говори за бобъ, за лукъ (арпаджикъ) и даже картофи, — тѣ сж недостѣпни, а останалитѣ продукти, както казахме, макаръ и да има достатѣчни, се държатъ на високи цени.

Въпросътъ за дървата? — Нѣма дърва въ складоветѣ, и ако има, спестулата играе роля. До кога ще трае това несносно положение? — Не е ли време комисарството по прехраната да вземе съответнитѣ мѣрки своевременно и да не чака благоволеніе на нѣколко наспекулираши съ жизненитѣ необходимости на гражданитѣ? Нѣмаме ли и кооперативни учреждения, които прекрасно биха могли да поематъ тази грижа за доставка на дърва за топливо, защото този е начинътъ, по който тѣ биха оправдали своето предназначение.

Въпросътъ не е неразрешимъ и не трѣбва никога да спира и стрѣска.

Чернооковъ

За електрическата енергия

Оплакватъ се собственицитѣ на сградитѣ, че стойността на изразходваната електрическа енергия отъ наемателитѣ имъ, макаръ и да иматъ особенъ редовенъ електромѣръ, се събиратъ отъ тѣхъ. Това становище е несправедливо и незаконно, което се заема отъ стопанството. Веднажъ електрическата енергия обслужвала сградата на собственика, последния се задължава да покрие стойността ѝ, тѣй се изразява стопанството. Възражаваме, че стопанството върши търговско предприятие, продава енергията срещу плащаніе, и следователно, тѣзи, които лично се ползватъ отъ нея, ксито я купуватъ, споредъ иждивената по електромѣра електрическа енергия, плащатъ стойността. Наемателътъ наема жилищно помѣщение съ електрическа инсталация и редовенъ електромѣръ, и иска да се ползува отъ това освѣтление. Той става клиентъ на стопанството, и ако не плаща ре-

Я. Варналиевъ, о. з.

Alliance Française

(Алиансъ Франсезъ).

Считаме за полезно да изложимъ нѣколко бѣгли бележки относно това френско учреждение „Alliance Française“, което се основа въ Парижъ, въ странство и въ България. „Alliance Française“ се основа въ Франция въ юлий 1883 г. по почина на нѣколко френски учени, предвидливи родолюбци, вдѣхновени отъ чувство на обичъ къмъ своята родина. За да има тази организация юридическо, правно съществуване, уставътъ бѣ утвърденъ отъ Министерството на вътрешнитѣ работи на 24-й януарий 1884 година, и да може да се припознае за народно полезно учреждение, издаде се декретъ отъ председателя на републиката на 26 октомврий 1886 год. Каква целъ гони това учреждение, каква целъ сж преследвали тѣзи родолюбиви основатели? — Заявяваме на всеуслухане, че тѣ сж имали една благородна целъ, една похвална целъ отъ народно гледище.

Целта на „Alliance Française“, прочее, е: запознанството на всички съ френския езикъ, влизане въ сношение съ всички френци по свѣта за да имъ вдѣхне обичъ къмъ френския езикъ, тѣхния народенъ езикъ, и поддържа култа на езика имъ, влизане въ сношение съ приятелитѣ на Франция, на езика и литературата, безъ разлика на племето, народността и култа, най-последно заякчаване връзките на литературно и просѣтно съчувствие, които съединяватъ Франция съ другитѣ народи. Отсѣгнатува всѣка политическа подкладка. Откриватъ се училища, курсове, държатъ се сказки и пр.

Народното френско учреждение „Alliance Française“ за да достигне целитѣ, които преследва, основава въ странство комитети, както въ други градове, тѣй и въ Варна по почина на нѣколко варненски граждани, приятели, обожатели на френската култура, изкуство и литература, и по покана на тогавашния френ-

ски консулъ г. Мерсиние, на 2 февруарий 1909 година се образува, се състави комитетъ въ Варна, който разви голѣма дейностъ, като всѣкидневно се записваха нови членове. Дейността на комитетъ се прекъсна отъ 1916 год. до 6 май 1923 год., когато по поканата на тогавашния поч. френски консулъ г. Пайкуричъ, до колкото помнимъ, се поднови дейността на мѣстната организация.

Всѣще, г. френскиятъ консулъ е почетенъ председателъ на комитетъ. Една отъ главнитѣ, повелителни и важни задължения на комитетъ, е да запознае Франция съ нашитѣ съграждани. Защото цивилизацията, умствената култура и морала на Франция направлява цѣлото човѣчество къмъ една благородна целъ: да създаде новъ свѣтъ, който да бжде свѣтъ на миръ, на приятелство, на взаимна симпатия и на братство.

И като така, комитетътъ трѣбва да удвои усилията си за разпространение на френския езикъ, за развѣтнетието на организацията, и да сѣе семена на приятелство, братство въ сърдцата на двата народа, да може да се добие богата жътва за благото на Франция и на България.

Френскиятъ езикъ е всемиренъ езикъ на дипломатията, на търговията и въ обществото. Той е богатъ и лесно се изучава. Курсовѣтъ, които открива мѣстниятъ комитетъ, иматъ за целъ да запознаятъ любителитѣ на езика на Викторъ Хюго и да могатъ лесно да го изучатъ. Сегашниятъ френски консулъ г. графъ Де Легъ, почетенъ председателъ на комитетъ, развива похвална, усиlena дейностъ въ това отношение, като се държатъ конференции, и устройватъ се танци съ чай въ салона на „Alliance Française“. Неуморимо г. Консултътъ полага грижи, като истински френски, патриотъ да изпълни целта на организацията „Alliance Française“.

довно платкиѣ си, стопанството е длѣжно да му спрѣ тока за да не се увеличи дълга му. Ако не направи това, то е виновно и собственикътъ никакъ не е отговоренъ за чужди спусения, за чуждитѣ грѣшки. Стопанството, при провѣрка на електромѣра, знае кой е наемателътъ и записва името му. Ако остане задълженъ, събира отъ него стойността. Кой е този наемодавецъ, който ще даде сградата си подъ наемъ съ електрическа енергия? Положително никой. Обичаятъ е наемателътъ да плаща за електрическата енергия, а не собственикътъ. Справедливостта изисква наемателътъ да плаща. Незаконно е да се дири отъ собственика тази стойностъ.

Въпросътъ за водата, каналъ и сметъ се урежда по чл. 371 отъ зак. за З. и „Договоритѣ или по договорнитѣ отношения между наемодателя

и наемателя. Казахме по-горе, кой е този наемодателъ, който ще склучи наемъ договоръ съ наемателя и за електрич. енергия? Никой. Недавна въ мѣстния сждъ е имало гражд. дѣло, заведено отъ единъ собственикъ противъ общината, която е събрала по принудителенъ начинъ нѣколко хиляди лева, стойностъ на иждивената отъ единъ наемателъ съ години електрическа енергия. Стопанството било предупредено отъ собственика да събира стойността на енергията отъ наемателя, който до известно време плащашъ, но отпосле престаналъ да плаща, но стопанството, вмѣсто да спрѣ тока на такъвъ неизправенъ клиентъ, продължавало да търпи неизправността. Следъ напускане помѣщението отъ наемателя, стопанството по принудителенъ начинъ събрало нѣколко хиляди лева отъ собственика.

Последниятъ завелъ искъ про-

Веселина Геновска — Герчева.

КОЗЕЛЪТЪ

Никодимъ Луковъ наистина приличаше на козелъ. Не много широка брада отъ прави косми, които бѣха малко завити на края, дълги остри мустаци и малки очи съ неопредѣленъ цвѣтъ, кажи го сивъ, но когато Никодимъ се ядосаше, тѣ потъмнѣваха. И за тази прилика го бѣха нарекли Козелътъ.

Занаятието на Никодимъ Козелътъ бѣше да се подписва и за единъ подписъ въ най-лошия случай получаваше два лева (за което, разбира се, протестираше), а въ най-добрия десетъ лева. По-ясно казано, Козелътъ бѣше нотариаленъ свидетель.

Всѣка сутринъ, още въ осемъ часа, той отиваше въ коридора предъ кабинетитѣ на нотариуситѣ, макаръ прекрасно да знаеше, че неговата работа ще започне едва въ десетъ и половина. Тамъ той за малко сѣдаше на разкладената скамейка, под-

пираше главата си на ржце, като че ли мислейки нѣщо, но бърже ставаше и трѣгваше изъ коридора сло-жилъ ржце отзадъ.

Впрочемъ не бѣше само Козелътъ свидетель. Имаше и други — слаби окжсани, съ приведени рамене и съ кожи нагърчени като пергаментъ. Тѣ пушеха, плюѣха по пода, разтриваха плюнката съ обувка, а после подсмърчаха съ носъ. Често надзѣртаха нетърпеливо въ стаитѣ на чиновницитѣ. И почти винаги между свидетелитѣ се започваше шуменъ разговоръ, който обикновено свършваше съ караница. Тогавъ отъ нѣкоя врата се показваше главата на разсилния и важно извикваше:

— По тихо, господа! Не сте на чаршията.

Свидетелитѣ замлѣкваша за мигъ и този мигъ, като че ли, пренасяше злостъ имъ върху главата на раз-

силния и тѣ му извикваха едногласно: Гледай си работа! Ние разговаряме.

А когато часовникътъ удареше десетъ и половина тѣ заставаха предъ вратитѣ на кабинетитѣ и чакаха.

Никодимъ Козелътъ бѣше много отдавна нотариаленъ свидетель и бѣше доволенъ отъ доходитѣ си, съ които можеше да се нахрани, да си плати мизерната квартира и въ празникъ да се напие до забрава. Дълго време бѣше живѣлъ той не смущаванъ отъ нищо, докато презъ единъ пролѣтенъ месецъ съ него се случи едно странно приключение. Ксего го огорчи тѣрде много.

Единъ день, къмъ десетъ часа сутринта, той се разхождаше назадъ напредъ изъ коридора предъ кабинетитѣ на нотариуситѣ сложилъ ржце, както винаги, отзадъ. Скутовѣтъ на орфаното му, не по негова мѣрка, палто се мѣтаха въ унисонъ съ тежкитѣ му стѣпки. Изведнажъ нѣкой се изправи предъ него.

— Вие, приятелю, колко пари получавате тукъ?

Козелътъ го изгледа важно. Бѣше младъ, съ черна широкопола шапка и черна копринена връзка — съ една дума, не изглеждаше кандидатъ за професията му.

— Не е Ваша работа. — отговори му, и трѣгна, но другиятъ го хвана за рамото.

— Но Вие защо се сърдите? Азъ сериозно питамъ, защото искамъ да Ви предложа една работа.

Козелътъ се спрѣ и цѣлъ се превърна въ внимание.

— Каква е тя?

— Само за нѣколко дни. Ще Ви плащамъ, по двадесетъ лева на часъ.

— А какво ще правя азъ?

— Ще сѣдите на едно мѣсто.

Козелътъ мръдна назадъ глава и брадата му взе застрашително положение.

— Не е нужно да се подигравате съ хората, драги господинчо. Бждете по внимателенъ, — и важно

Пан. Ст. Бешковъ — София.

РИБОЛОВСТВОТО У НАСЪ И ВЪ ГЪРЦИЯ

Сега, когато сме въ есенния риболовнен сезонъ, искаме да припомнимъ нѣкои факти и данни по риболовството у насъ.

Преди всичко известно е, че въ България рибата като храна е била винаги по-сѣжна отъ месото, когато въ други страни е обратното. Известно е сѣщо така, че консумацията на риба у насъ, въ сравнение съ други морски страни, е много малка. Причината за това е високата ѝ цена на пазаря, а първопричината на това пъкъ е, че нашето Черно море и рѣкитѣ ни даватъ сравнително малко риба.

Така, презъ последнитѣ четири години, у насъ е била уловена риба както е по-долу (въ килограми):

Година	морска	рѣчна и друга	всичко
1934	1383273	629773	2013046
1935	2084920	886619	2971550
1936	2266789	998932	3265771
1937	2962209	1281321	4243530

Изчислено на глава отъ населението за 1935 г. това прави само по 500 грама на човѣкъ годишно. Ако прибавимъ къмъ горнитѣ числа и количеството на внесения прѣсна, солена, сушена и пушена риба, които числа въ килограми, за съответнитѣ години, сѣ следнитѣ: за 1934 702748, 1935 849568, 1936 1530497 и за 1937 г. 1086457, а така сѣщо и количеството на внесения въ страната хайверъ, който срѣдно за последнитѣ години е около 60000 кгр., то и въ най-добрия случай (1937 г.), когато имаме най-голяма ловидба и сравнително голѣмъ вносъ, годишната консумация на риба не може да достигне повече отъ 800—900 грама на глава.

Въ други страни, напр. Норвегия, населението на която се препитава главно съ риболовство, цифрата на уловената риба достига до 200 кгр. на глава. Но да не отиваме много далече. Тукъ ние искаме да направимъ единъ паралелъ между нашата южна сѣседка Гърция, която е една напълно морска държава и България. За отбелязване е, че въпрѣки това, Гърция внася ежегодно разни риби за изхранване на населението си. Презъ 1936 г. тя е внесла близо 23 милиона кгр., а презъ 1937 год. — около 21 милиона кгр. разни риби и хайвери, т. е. около четири пѣти повече отколкото е цѣлата ѝ годишна ловидба. При това, половината отъ внесения количество е риба моруна, тивъ общината, която поддържа гледището, че стопанството обслужвало сградата на собственика, и следователно последниятъ трѣбвало да покрие недоборитѣ. Сждѣтъ и въ двѣтѣ инстанции, осъдила общината да повърне събраната отъ собственика сума, заедно съ лихвитѣ, изхождайки отъ гледището, че това е търговско предприятие и плаща онзи, който купува.

Вредитѣ и загубитѣ кой ще плати? Има думата стопанството. Строгъ надзоръ върху инкасаторитѣ за редовното събиране на такситѣ.

Д. Бѣлобродовъ.

която у насъ е луксъ. Тукъ му е мѣстото да отбележимъ, че шомъ като Гърция, една страна оградена отъ три страни съ морета, допуска вносъ на риба годишно за около 220 милиона драхми, то защо ние да не позволимъ увеличение на тоя вносъ, който у насъ за последнитѣ четири години се движи отъ 10—15 милиона лева.

Все пакъ Гърция прави и малко износъ на риба, главно за Албания и Югославия, а така сѣщо и за Германия и Италия. Заслужава да се отбележи, че износа е добре организиранъ — въ нѣкои случаи става съ специални вагонирезервуари, въ които водата презъ време на пътуването се пречиства съ кислородъ. Тукъ ще дадемъ нѣколко цифри за уловената риба въ Гърция въ последнитѣ нѣколко години. Въ тия числа е включена всички видове риба, мекотѣли и стриди. Цифритѣ сѣ въ тонове:

1928 год.	5,018	1933 год.	5,192
1930 "	5,281	1934 "	5,508
1932 "	6,098	1935 "	4,489

Отъ тия цифри се вижда, че грѣцкия риболовъ по количество всѣка година е почти еднакъвъ, а не както у насъ различенъ, което се дължи, както казахме, на случайността на пасажитѣ и на бедността на нашето море отъ къмъ рибно богатство. Тази бедностъ на Черно-море, споредъ най-новитѣ проучвания на ихтиологитѣ, се дължи на слабата соленостъ на водата. Срѣдната соленостъ на морската вода е около 3,50‰. Соленостъта на Черното море е само около 1,80‰, обстоятелство лесно обяснимо като се вземе предвидъ по-силнитѣ валежи, по-слабитѣ изпарения и голѣмия притокъ на рѣчни води въ него. На тия причини се дължи и по-малко рентабилното и по-слабо солно производство у насъ въ сравнение съ другитѣ по-южни морета, кждето има двойно повече соли въ водата*). Поради тази причина голѣма частъ отъ хайвера на рибитѣ потъва и загива, а рибната ловидба остава да зависи отъ пасажа на рибитѣ презъ есенята.

На края нека споменемъ нѣколко думи и за рибноконсервената индустрия у насъ. Тѣй като количеството на уловената риба не е голѣмо, то по-голямата частъ — приблизително 85%, се продава въ прѣсно състояние, само 15% остава за консервиране чрезъ солене въ бурета, въ херметически затворени кутии и др. Напоследѣкъ, обаче, различнитѣ фабрики за сардели въ Варна и Бургасъ, въ желанието си да доставятъ на пазаря евтина стока, започнаха да произвеждатъ сардели съ слънчогледово и памучно масло, а така сѣщо консервиратъ риби, които не сѣ за тая целъ (напр. попчета, скумрии и

*) Сольта влияе и на цвѣта на морето. По-солената вода изглежда по-синя, защото по-лесно утаява мжтилитѣ и се избистря, слабосоленитѣ води сѣ по-жълто мжтни и за това даватъ зеленикавъ цвѣтъ, какъвто има Черно-море.

трѣгна.

Другиятъ го сподори.

— Слушайте! По добре елате съ мене, да се увѣрите. Ще Ви заплащатъ двадесетъ лева за единъ часъ.

Козелтъ съобрази: има половинъ часъ на разположение, за другиятъ половинъ часъ двадесетъ лева. Не е лошо. Ако се измъкне по-рано, ще спечели и тукъ нѣщо.

— Добре, дайте паритѣ.

Човѣкътъ съ широкополата шапка даде двадесетъ лева и трѣгнаха.

— Далечъ ли е? — запита Козелтъ.

— Не. Само презъ две улици. — Отговори другиятъ.

Когато изкачиха стълбитѣ на тритѣ етаж и се спрѣха на таванската площадка, Козела възнегодюва.

Кжде по дяволитѣ ме водите?

— Търпение, — усмихна се човѣкътъ съ широкополата, като отключваше вратата.

Минаха презъ полутъмния коридоръ и се отзоваха въ широка, свѣт-

ла стая съ полегатъ стѣкленъ покривъ.

Козелтъ се удиви. По стенитѣ имаше най-разнообразни картини. Старци, деца, жени, а нѣкои отъ последнитѣ свършено голи, въ най-различни пози. Той спрѣ погледа си на една легнала жена, приближи се и докосна съ ржка бедрото ѝ.

— Платно, — отговори отъ другия край на стаята домакинътъ.

Козелтъ сконфузено се отстрани, не можейки да откъсне погледа си отъ жената.

Художникътъ бѣ свалилъ шапката и палтото си.

— Вие ще ми позирате, — обърна се той къмъ Козела.

Последниятъ сви рамене.

— Ще Ви рисувамъ, — дообясни другиятъ.

— Безъ дрехи — възмутенъ извика Козелтъ. Азъ приятелю не съмъ за гавра. Азъ съмъ порядъченъ човѣкъ.

Художникътъ сложи успокоително

Свѣтътъ презъ моитѣ очи

Разкази отъ Ив. Н. Бакърджиевъ.

Нашиятъ съгражданинъ Иванъ Н. Бакърджиевъ е единъ отъ малцина, които пишатъ онова, което сърдцето имъ диктува. Такива сѣ, поне, виденията му, които той е издалъ като разкази подъ насловъ „Свѣтътъ презъ моитѣ очи“.

Съ печаленъ образъ на скръбникъ Ив. Н. Бакърджиевъ се движи между видения, които все повече и по-упорито му сочатъ ненаситната алчностъ въ свѣта. Тя души съвременния животъ и безсърдечно повали човѣчеството въ мизерия, гнети, убива:

„Това бѣше едно кърваво, черно сърдце . . . предъ него могатъ да умиратъ хора отъ нужда. . . Той (човѣкътъ на това сърдце) прави благодѣния, но съ тѣхъ покрива своя злъ егоизъмъ, своитѣ пяднали жертви. Той не е човѣкъ, а маскиранъ звѣрь.“

— Какъ се казва човѣка, който те носи въ гърдитѣ си. Сърдцето му каза името. Азъ се изумихъ като чухъ, кой е той. („Златното сърдце“).

— Вие ще имате най-красивитѣ жени и ще блаженствувате въ тѣхнитѣ прегръдки. . . Ще имате дворци съ прислуги . . . ще бъдете най-богатия, най-мѣдрия, най-щастливия!

— Колко хубаво ще бжде това!

— Но азъ ще взема вашето сърдце. . . Вие ще презирате страданията на хората, ще презирате нараненитѣ сърдца, ще се смѣете надъ човѣшкитѣ лишения. Вие ще оставите човѣчеството да гине въ страдание и ще се смѣете. . .“

Тия увещания на Сатаната възбудятъ негодуването на поета, братъ на страдащитѣ, и той възстава противъ това зло въ свѣта, като отхвърля съблазнителнитѣ подмамвания за богатство и щастие. („Срещу нова година“).

Като протестъ противъ това зло въ живота звучатъ думитѣ на съвестта: „Нима човѣкъ не може да се освободи отъ своитѣ жестоки инстинкти и да бжде подобенъ на Богочовѣка съ любовъ и красота! . . . Защо вървите по омѣгосания пътъ на злато? . . .“ („Съвестта“).

Дори смъртъта за Ив. Н. Бакърджиевъ е очарована отъ любовта и

др.). Такива сардели сѣ безвкусни, да не кажемъ неприятни за ядене. Това води къмъ понижаване на качеството на стоката на тия фабрики, което не е отъ полза нито за тѣхъ, нито за консуматора. И чуждитѣ консуматори, купили такива сардели тукъ, не оставатъ никакъ доволни отъ тѣхъ, тѣй като сѣ свикнали на сардели съ чисти масла. Мислимъ, че по този въпросъ би могло да се направи нѣщо отъ фабриканитѣ, а държавата отъ своя страна би могла да намали митото на дървеното масло (сега близо 30 лв. на кгр.) и рибата въобще, която специално тая година ще може да послужи за замѣстване на други хранителни продукти, които не сѣ въ изобилие.

съвета: „Обичайте живота, природата, обичайте вашето сърдце, само тогава ще има щастие и добруване. Има ли нѣщо по-красиво отъ братската любовъ?“ („Смъртъта“).

Тѣзи мѣждрословия сѣ значителна обществена стойностъ сѣ дадени като внушение отъ виденията, които гостуватъ на автора при неговитѣ естетически съзерцания.

Ив. Н. Бакърджиевъ се чувствува като старъ варненецъ, у когото живѣе духътъ на жителя отъ стария Одесусъ, „най-красивия кжтъ на Понтусъ Евксинусъ“. Този духъ навещава автора и го подканва „да славослови града Одесусъ, защото тамъ почива прахътъ на Ирисъ (пожертвувала се за спасението на града отъ хунитѣ) и моя, защото твоя дългъ е това“.

(„Славослови Одесусъ“).

Родината, родния градъ, истината, доброто и злото, съвестта и стѣрѣтъта, войната и мира сѣ въпроси, които сѣ погълнали цѣлия духовенъ миръ на автора.

Той сподѣля своитѣ мисли и чувства по тия въпроси съ читатели въ форма на разкази, напоени съ лиризмъ.

Сжиятъ авторъ е написалъ и две поеми: „Галатя“ и „Одесусъ“. Първата е поетиченъ разказъ за легендарния произходъ на носъ и село Галата, а въ втората се разказва за самопожертвуването на красавица съ „великолепни черни коси и голѣми хубави очи“, за спасението на града Одесусъ.

Е. М-въ.

Платете си абонамента.

СТОПАНСКО НОРМАЛИЗИРАНЕ

Известни сѣ последнитѣ политически събития въ Европа, които разстроиха икономическия животъ. Всѣ се единъ страхъ всрѣдъ стопанскитѣ труженици. Платиме ли за дипломатитѣ на великитѣ сили, за да се избѣгне войната?

Разумътъ надделѣ и мирътъ се запази, обаче съ обещание да се премахне базилътъ, разстройващъ, заплашващъ мира, като се корегиратъ границитѣ, създадени следъ свършването на европейската война. Временната суматоха разтрои, донѣкжде стопанския животъ, защото настъпила уплаха парира сдѣлките на търговцитѣ съ чужбина.

Стопанския животъ сѣ появата на политическитѣ събития въ централна Европа, измѣни своя развой и трѣгна по пѣтя, трасиранъ вече презъ 1914/15 год. Политическитѣ събития оказаха и въ насъ своето влияние, защото поскѣпнаха нѣкои артикули, които сѣ обектъ на вътрешната ни търговия. Сжвременно имаше тенденция да поскѣпватъ поради невъзможността да се доставятъ при една евентуална война. Следователно, стопанския животъ се явява, като огледало на всички политически събития, кждето се от-

та и косматитѣ гърди бѣха нарисувани.

— Ела следъ четири дни да довършимъ.

Когато се яви на четвъртия день въ ателието и погледна картината, Козелтъ бѣсно крѣсна:

— Азъ съвсемъ не съмъ животно, господине! Това азъ ще унищожа, — и той се хвърли къмъ платното. Художника го хвана.

— Моля, моля. Това не си ти, а Панъ.

— Панъ? — Козелтъ не разбираше тази дума, а ярсно гледаше косматитѣ, като че ли кучешки крака и малкитѣ рога на главата.

— Но азъ не съмъ животно.

— Разбери най-сетне, че не си ти, не е животно а Панъ, — нервирано му крѣсна художника.

— По дяволитѣ? — И Козелтъ бѣсно затрѣшна вратата.

Слизайки по стълбитѣ той плачевно повтаряше: „но азъ не съмъ животно.“

ржка на рамото му.

— Не. Само до кръста ще се съблечете. До тамъ ще Ви рисувамъ.

— Защо до тамъ? запита Козелтъ.

— Защото толкова ми трѣбва. Съгласни ли сте?

Козелтъ помисли.

— Да, но ако ми дадете тридесетъ лева на часъ.

— А ако не ви дамъ?

— Поне двадесетъ и петъ лева, — смирено се замоли Козелтъ.

— Добре, събличайте се.

Следъ нѣколко минути Козелтъ седѣше на едно ниско столче изпружилъ шия, като че ли изучаващѣ формитѣ на легналата отсрѣща гола жена, а очитѣ му блѣстѣха.

Когато свършиха двата часа и художника му каза, че е свободенъ, той се надигна и загледа платното.

— Но какво си нацапалъ тукъ? — възкликна очудено.

Ще видишъ следъ нѣколко дни. И наистина следъ три дни глава-

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪТЪ

Л. К. Бочевъ.

Занаятчийнѣтѣ и общественнѣтѣ предприятия

Участието изобщо въ търгове и доброволни съгласия за предприятия (чл. 119 отъ З.Б.О.П.) на държавни учреждения (чл. 120 отъ с.з.) и учрежденията упоменати въ чл. 208 отъ с.з., а именно: общини, общински стопански предприятия, стопанисвани отъ самитѣ общини, обществени, благотворителни и духовни учреждения, безъ разлика на въпроизводство, които специалнитѣ имъ закони или устава ги заставятъ да се отчитатъ предъ държавнитѣ учреждения, е възможно само за конкуренти, които отговарятъ на условията посочени въ чл. чл. 136—141 отъ с.законъ.

Съ наредбата-законъ, публикувана въ д. в. бр. 279 отъ 11. XII. 1935 г., последната алинея на буква „б“ отъ чл. 136 — предъ забележката, доби съдържание, което задължава комиситѣ при търгове и спазарявания по доброволно съгласие за доставки или извършване работи отъ занаятчийски характеръ да допускатъ само правоспособни занаятчийски членове на Занаятчийскитѣ професионални организации — притежаващи майсторско свидетелство, издадено отъ Търговско-индустриална камара, което се надлежно доказва и занаятчийскитѣ производствени и за общи продажби кооперации.

Министърътъ на Търговията, промишлеността и труда, следъ като взема мнението на Търг.-инд. камари, въ съгласие съ Министра на финанситѣ, определя съ заповѣдь кои доставки и работи сж отъ занаятчийски характеръ и т. поведѣта се обнародва въ „Държ. вестникъ“. Такава заповѣдь подъ № 911/9.V. 1936 год. има публикувана въ д. в. бр. 104 отъ 13.V.1936 год.

Тѣзи изрични текстове на закона за бюджета, отчетността и предприятията, гарантиратъ по единъ сигуренъ начинъ възможността на занаятчийскитѣ да участвуватъ прѣко и непосредствено въ споменатитѣ предприятия. Тѣзи разпорѣдби на закона сж отъ публиченъ редъ и тѣхното нарушение има за правни послѣдци недействителността на сключенитѣ сдѣлки — т. е. цѣлото производство е нищожно — несъществуващо, то не обвързува законно странитѣ и не имъ създава нито права, нито задължения.

Ясно е, че тържнитѣ и спазарителни комисии сж задължителни да иматъ това предъ видъ винаги, когато допускатъ да участвуватъ въ конкуренцията лица нѣмщи изискванитѣ за случая качества.

Своята правоспособностъ за участие въ състезанието за обществено предприятие, занаятчийската-конкурентъ

разяватъ тѣ и оказватъ своето лошо или добро влияние.

Съ разрешаването на Судетскитѣ въпросъ, надъ Европа се спуска миролюбие, като съзнанието, трезвата мисль надѣлѣха и стопанскитѣ животъ подѣ старитѣ си пѣтъ. Така, днесъ имаме вече нормализиране на икономическия животъ тамъ, въпрѣки, че има да се разрешаватъ още нѣкои етнически въпроси.

Това налага да се подеме работа съ всички усилия за преуспѣване на стопанскитѣ ни животъ, и да създадемъ едно стопанство, чрезъ което може да дочака страната ни по-добри дни.

Повече грижи отъ производителитѣ, търговцитѣ, експортѣритѣ и отъ страна на държавата, и ние ще имаме за въ бѣдаще по-голямъ износъ, който е създателъ на благоденствието за една малка и бедна страна.

Петъръ Петковъ.

трѣбва да я надлежно докаже на комисията. Закона не казва съ какви срѣдства. Това е въпросъ на преценка за всѣки конкретенъ случай. Но, разбира се, винаги доказателството трѣбва да бѣде автентично и безспорно.

Преди всичко, се изисква майсторско свидетелство, издадено отъ Търг.-инд. камара. Ясно е, че даже, ако самото свидетелство не бѣде представено на комисията, то трѣбва поне нѣкой документъ, който безъ съмнение доказва неговото съществуване. Така нѣкои общини, въ това число и Варненската, въ удостоверенията за участие въ търгове издадени на занаятчийци, упоменаватъ и номера на майсторското свидетелство, което е достатъчно предъ всѣка тържна комисия, защото сж данни на официално учреждение.

Изисква се отъ занаятчийцата да бѣде членъ на занаятчийската професионална организация. Това най-добре може да се докаже съ удостоверение отъ надлежната организация или въ краенъ случай — съ членска книжка, но тя не може да бѣде всѣкога безусловно доказателство за момента, въ който лицето участвува въ състезанието, понеже при напуцане на организацията членскитѣ книжки оставатъ у бившитѣ членове и тѣ биха могли недобросъвестно да си служатъ съ тѣхъ. Този въпросъ професионалнитѣ организации трѣбва сами да си уредятъ съ огледъ най-лесно да се даде възможностъ на комиситѣ, да колебане, да могатъ да констатира отъ представенитѣ доказателства необходимитѣ имъ обстоятелства.

Допускатъ се сжщо, както се каза, и занаятчийскитѣ производители и за общи продажби кооперации, но сжитѣ съгласно окръжно № 11514—22. IX. 1937 г. на М. В. Р. Н. З., трѣбва да представятъ на комиситѣ увѣрение отъ Б. З. К. Банка, че сж съставени само отъ членове — правоспособни майстори и увѣрение отъ съответното занаятчийско сдружение, че кооперацията, като юридическо лице, действително членува въ сдружението. Съгласно чл. 140 отъ З.Б.О.П. и чл. 35 отъ закона за занаятчийскитѣ, залога за кооперациитѣ е въ половинъ размѣръ.

Занаятчийци, които искатъ да се ползватъ отъ тѣзи си права, трѣбва да изпълнятъ м. казанитѣ по-горе свои задължения и така да улеснятъ а не да затрудняватъ работитѣ на комиситѣ, които не могатъ освенъ да се движатъ въ строгитѣ рамки на закона за бюджета, отчетността и предприятията.

Съ тѣзи нѣколко бѣгли бележки, считаме, че даваме въ общи черти разяснение на ония занаятчийци, които желаятъ да взематъ предприятия отъ държавата, общинитѣ и общественитѣ учреждения, за които споменахме въ началото на настоящето.

Хроника

Съ настоящия брой се приключва годишнината на вестника. По независими отъ редакцията причини, излизането на броя закъснѣ. Молимъ извинение отъ г. г. читателитѣ, които, обичаме да върваме, ще продължатъ да получаватъ вестника въ бѣдаще. Скоро ще се свика общо събрание по този въпросъ — редовността за издаване на вестника.

Нашата съгражданка г-жа Ева Бейкъръ, съпруга на английския консулъ въ града ни, е била удостоена съ високото отличие на Бѣлг.

Обичъ къмъ животнитѣ

Има една латинска поговорка: „Човѣкъ за човѣка е вѣлкъ“. Тази поговорка ще съществува до тогава, до когато човѣцитѣ живѣятъ на земята. Вѣрата ни, която презъ вѣкове ни е съединявала подъ чуждо иго и ни е споила, ни учи да обичаме ближния си и врага си, като самия себе си. Тѣзи неприятели отношения запазватъ още своята сила и не сж умаломощени отъ християнското учение „Човѣкъ, ако е вѣлкъ за човѣка“, то това чувство той прилага и къмъ други твари, които помагатъ на човѣка въ неговото творчество, въ неговия възходъ. Тѣзи твари сж животнитѣ. Ако доброто възпитание, добриятъ характеръ на човѣка, повлияни отъ християнското учение, могатъ да допринесатъ много за подобрене човѣшкитѣ отношения, то не трѣбва ли да се приеме, че поне отъ признателностъ къмъ многобройнитѣ и разнообразни блага, които извличаме отъ животнитѣ, човѣкъ трѣбва да се отнесе къмъ последнитѣ нежестоко, негрубо. Виждаме често какъ слаби, дръгливи, болни и слѣпи коне и други животни да се запръгатъ въ претоварени коли и да се шибатъ съ камшикъ или съ тояга, по всичкитѣ части на тѣлото отъ жестокия карачъ, който по този начинъ немилостиво изтезва животното. Виждали сме, какъ малолѣтни лица деца каратъ запрегнати добитѣкъ и го изтезаватъ съ удиряне съ тояга по тѣлото за да върви бързо. Това поведение на тия деца създава излишни страдания поради неопитността имъ. Градскитѣ карачи въ това отношение се отличаватъ съ жестокостта си. На западъ има дружелюбна покровителство на животнитѣ, които се ползватъ съ голѣми права и при всѣки подобенъ случай, членътъ на двото спира жестокия карачъ и съ помощта на полицията, съставява му актъ за наказание. Това е единъ признакъ на култура! У насъ може да съществува подобно дѣство, но трѣбва да се действа. Нека градскитѣ карачи взематъ примѣръ отъ насъ селянитѣ, които макаръ и да живѣемъ въ село, пакъ сме културни въ това отношение, понеже хранимъ обичъ къмъ животнитѣ и не се отнасяме жестоко. Ний изразяваме по този начинъ своята искрена признателностъ къмъ тѣхъ за благата, които ни доставятъ.

За да може да се тури край на жестокостта на човѣка къмъ животнитѣ, необходимо е създаването на особенъ законъ, за да се приложатъ въ страната ни. Обичъ къмъ животнитѣ е единъ отъ бележитѣ за култура!

с. Царево.

Авр. Димитровъ.

д-во Червенъ кръстъ—голѣмия почетенъ кръстъ, заради нейната дългогодишна и всепреданна служба въ полето на милосърдието и благотворителността.

На специално състоялото се заседание на Варненския клонъ на Д-во Червенъ кръстъ на 25 ноември т. г. това високо отличие и диплома къмъ него бѣ връчено на г-жа Бейкъръ отъ председателя на клонъ г. генералъ лейтенантъ Поповъ, който съ нѣколко сърдечни думи е поздравилъ г-жа Бейкъръ, като ѝ благодарилъ за нейната неуморина и наизидателна благотворителна дейностъ, всрѣдъ варненското гражданство.

Принудени сме да обърнемъ вниманието на г. Кмета да внуши на нѣкои само общ. служители въ финансово отдѣление, да изпълняватъ службата си внимателно, за да не заставяватъ гражданитѣ съ плащане повече данѣкъ, при намалена вече партия, да не съединяватъ различни партии въ една партия, и ако не знаятъ нѣкои наредби да се допитватъ, не е грѣхота, не е срамота.

Сдружението „Собственикъ“ съобщава на всички свои членове, които иматъ ипотечарни задължения да се явятъ въ канцеларията на сдружението, за да попълнятъ необходимитѣ въпросници.

Лошъ навикъ. По главната улица има поставени отъ общ. здравна служба сметоносни кутии, които сж предназначени да се сложатъ цигарени остатѣци и други предмети, а не да се хвърлятъ по улицата. Хвърленето на цигарени кутии и др. по улицата е признакъ на некултурностъ.

За продаденитѣ общ. мѣста на беднитѣ, последнитѣ трѣбва да внасятъ вноски въ опредѣлени срокове. За невнасяне своевременно вноскитѣ, следва да плащатъ законната лихва, налага се, както се научаваме отъ заинтересовано лице, глоба по наредба за недоставяне материали своевременно отъ предприемача. Мислимъ, че това е неприемливо. Коридорътъ е пълненъ съ димъ, и този димъ трѣбва да се пречисти. Ще се повърнемъ.

КНИЖНИНА.

Въ последния брой 19 на вестника, ний оповестихме за излизането отъ печатъ историческия трудъ на г. А. И. Мановъ, подъ заглавие „Потеклото на гагаузитѣ и тѣхнитѣ обичаи и нрави“ въ две части: първата частъ се занимава съ историята за произхода на гагаузитѣ, а втората частъ за тѣхнитѣ обичаи и нрави, литература и пр. Тази втора частъ—сбирка на гагаузки нрави, повѣрия, пѣсни и др., за която г. А. И. Мановъ е положилъ неуморимъ трудъ и некротко време, като е идвалъ въ допиръ съ жителитѣ на мѣстата, населени съ гагаузи, е одобрена отъ българската академия на наукитѣ въ София, поради историческата и народностна ценностъ. Тази книга, въобщо, е единъ неизчерпаемъ източникъ за данни, които ни даватъ възможностъ за сравнително изучаване на бита на гагаузитѣ съ бита на други сродни племена. Всѣки народъ носи въ себе си причинитѣ на свой възходъ, както и причинитѣ на свой упадѣкъ. Гагаузитѣ сж имали царство, което траяло дълго време, но поради сепаратични причини това царство е изчезнало. Остатѣци отъ населението на това царство се срѣщатъ още по разни страни, по черноморското крайбрежие, както и въ града ни. Членоветѣ на новото поколение вече не се наричатъ „гагаузи“, а се наричатъ „българи“. Само старото поколение още има съзнанието за самостоятелно племе, съ свой езикъ и битъ, но не се наричатъ „гагаузи“, а „стари българи“. Съ свършване на живота на старото поколение, ще се заличи отъ историята туй древно племе, и ще остане само името му да се споменува въ историята.

Въпросната книга на г. А. И. Мановъ е отъ 200 страници, съ разни сполучливи картини изъ гагаузки животъ и съ две народоописателни карти за тюркскитѣ племена и тѣхнитѣ движения къмъ Европа. На края на книгата е приложено едно историческо резюме на френски.

Повторно се осмѣляваме да препоръчаме на любознателнитѣ читатели този исторически трудъ.

* * *

Предъ насъ се намира книжката на г. Петъръ Зяпковъ, подъ заглавие: „Новъ свѣтъ се ражда“. Съдържанието на тази книжка е: а) огромния завой на съвременната цивилизация; б) вѣчниятъ изворъ на духовно възраждане; в) предъ утрото на новия свѣтъ. Следъ внимателно прочитане труда на г. Зяпковъ, читателътъ ще се убеди напълно, че той е схваналъ основно ужасната и велика борба, която се води между християнската и езическата цивилизации. Изходътъ отъ този грамаденъ двубой ще бѣде победата на християнската цивилизация. Ний горещо препоръчваме този трудъ на любознателнитѣ читатели, въ който ще намѣрятъ духовна храна за освѣтление въпроса, че „новъ свѣтъ се ражда“. Цена 6 лева.

Я. Варналиевъ (о. з.)

Печатница „Свѣтлина“ Варна
ул. „Царъ Симеонъ“ № 8